

den dokumentation, jeg så gerne vil efterlyse, for den har vi aldrig set.

Derfor synes jeg også, at hvis man vil FN noget ordentligt, og hvis man vil være med til at give den støtte, vi her i dag i fællesskab giver til FN, bør man bringe den dokumentation frem; men den har vi aldrig set. Vi har derimod set nogle udprægede hovsaforslag i forbindelse med Venstre og De Konservatives forslag til ændring af finansloven. Men jeg hilser meget velkommen, hvis vi nu kan regne med, at der fra V og K's side vil komme en dokumentation, et forsøg på at vise, at vi får meget mere ud af hjælpen til tredjeverdenslandene – altså dem, vi gerne vil hjælpe – i forbindelse med bilateral indsats end med multilateral indsats. Men det er en helt anden diskussion end den, vi har haft hidtil.

Annette Just (FP):

Det var dog interessant. Nu gik det fra at være en FN-diskussion til at være en ulandshjælpsdiskussion. Men der sker jo meget i Folketingsalen under en stor debat, og det spørgsmål er såmænd også en stor debat værdigt.

Hr. Villy Søvndal spørger, hvorfor i alverdens riger og lande bl.a. Fremskridtspartiet ikke kommer med forslag til, hvordan vi kan skaffe nye indtægter. Jeg vil have lov til at gentage til hr. Villy Søvndals ære og fornøjelse, at jeg rent faktisk talte en hel del om besparelser. Der kan nemlig laves en hel del besparelser også i FN-systemet, og jeg påpegede, hvor det er, det går galt.

Jeg pegede ikke, som udenrigsministeren havde forventet, på bureaukratiet i denne omgang, for vi har diskuteret så tit, hvor meget bureaukratiet koster; men jeg pegede på, hvor meget man overlapper i de forskellige underorganisationer i FN. FN-organisationerne selv påpeger, at der er noget galt her, og hovedtemaet i min tale var såmænd forenkling, og at de enkelte lande skal have ansvar for at gennemføre de ting, der bliver besluttet.

Hvis vi bare kunne tage de to ting og køre dem igennem, var det såmænd ikke så galt endda, og så ville vi måske kunne få FN til at fungere efter hensigten. Jeg tror nemlig, vi alle sammen er enige om, at FN som organisation betragtet er den rigtige organisation til at sikre de helt fundamentale rettigheder for verdens befolkning.

Vi har selvfølgelig talt om medmenneskelighed og alt muligt andet; men forenkling og

ansvar var i virkeligheden essensen i det, jeg prøvede at give udtryk for, og nu håber jeg, at selv hr. Villy Søvndal har fattet det.

Så spørger hr. Villy Søvndal, hvordan vi skal klare betalingerne. Her må jeg sige, at jeg er meget enig med fru Helle Degn, når hun siger, at vi skal have en realistisk betalingsform, og at der selvfølgelig skal være sikkerhed for økonomien, inden vi sender folk ud. Det kan ikke nytte noget, at vi kommer med store sværdslag siger: Ih, nu laver vi en fin indsats her eller dér og sender en masse mennesker af sted! Men så står de dér og kan ikke engang få løn for det arbejde, de er blevet sendt af sted for at udføre. Det duer ikke, og så er det, vi har et FN, der på det nærmeste er i konstant betalingsstandsning. Derfor er Fremskridtspartiet meget positivt over for et FN, som bliver forenklet, et FN, som kan se sig selv i øjnene og tage det ansvar, som organisationen rent faktisk er forpligtet til.

Søren Søndergaard (EL):

Først en kommentar til udenrigsministeren. Udenrigsministeren sagde, at de kommunistiske økonomier er brudt sammen, men jeg vil nu ikke formulere det helt på den måde. Jeg vil sige, at det er det stalinistiske system og kommandoøkonomierne, der er brudt sammen, og jeg vil tilføje: Godt det samme!

Men betyder det, at markedsøkonomien har sejret? I forhold til hvilken målestok? I forhold til antallet af folk, der sulter i verden? Udenrigsministeren erkendte, at markedsøkonomien nu er totalt dominerende, men er ulighederne blevet mindre? Har vi fået færre flygtninge? Er der færre, der sulter? Det er jo ikke kun i Nordkorea, folk sulter, så jeg synes, der mangler nogle parametre, når vi nu i fællesskab begejstres over, at kommandoøkonomierne er brudt sammen. Er det det samme, som at markedsøkonomien har sejret?

Hvorfor falder ulandsbistanden i disse år? Hvorfor betaler de store lande i verden med nogle enkelte undtagelser mindre til den tredje verden, end de gjorde før? Er der den frygtelige sammenhæng, at mens Sovjetunionen eksisterede, var der et kapløb, som i en vis udstrækning betød, at tredje verdenslandene kunne presse noget igennem til sig selv, og at man nu, efter at dette kapløb er færdigt, lader fanden tage de sidste?

Til SF vil jeg sige, at det, jeg nok mest har et problem med, er denne jubelenighed mellem folk, som mener noget fuldstændig vidt forskel-